

[Ministeren for Grønland.]

beløb måske kan hentes ved en geografisk anden fordeling, så bekræftes det jo derved, at man ikke rigtig forstår hele problemstillingen i forhold til koncentrationspolitikken, i forhold til lokaliseringspolitikken. For vi har den mulighed at hente dette beløb fra skatteyderne — og ingen af os er vel særlig begejstret for i øjeblikket at tage denne mulighed — eller har vi den mulighed, som hr. Bo Kristensen anviser, nemlig at hente pengene gennem fordyrede varer i yderdistrikterne? Denne mulighed vil jo i sig selv fremme tilflytning til byerne, men de konservatives forslag i sin tid gik netop ud på, at vi skulle trække det ud så længe som muligt. Så jeg håber, at der under udvalgsarbejdet kommer en vis afklaring af, hvad det er, man mener.

Jeg er lidt ked af, at jeg glemte over for hr. Holger Hansen at understrege, at talen om den mulige gevinst med billigere sejlads til Godthåb betragtes fra hr. Holger Hansens side som et skinproblem. Jeg var glad for, at det blev gentaget, for når man så videre stiller mig det spørgsmål, hvad bestyrelsen af brugsforeningen i Godthåb egentlig ville sige til, at forbrugerne i Godthåb ikke får glæde af denne billigørelse, så forstår jeg, at problemet alligevel måske ikke helt betragtes som det skinproblem, hr. Holger Hansen fremstillede det som. I denne situation vil jeg gerne holde mig til det, som hr. Moses Olsen talte om, nemlig hele spørgsmålet om solidariteten med hensyn til den sociale balance, der har eksisteret gennem mange år, hvor forbrugerne gennem tiderne i Midtgrønland har betalt en højere pris for varerne af hensyn til de mennesker, der boede i yderdistrikterne. Denne ordning har man haft i mange år uden at gøre vrøvl over det, og denne ordning vil jeg meget nødig have ændret for at give købmændene større indtægt.

Jeg er lidt ked af, at jeg i første omgang glemte at besvare spørgsmålet om lovforslagets behandling i Grønlandsrådet. Hr. Holger Hansen sagde, at forslaget ikke har væ-

ret behandlet i Grønlandsrådet. Det er nu ikke helt rigtigt. Grønlandsrådet behandlede dette spørgsmål i januar 1972, og da anbefalede Grønlandsrådet, at der blev udarbejdet et lovforslag til forelæggelse for landsrådet og et lovforslag, som giver den kgl. grønlandske handel enekoncession på befordring af stykgods mellem Danmark og Grønland. Denne henstilling forstår jeg sådan, at Grønlandsrådet helt og fuldt giver tilslutning til, at vi forsøger at bevare besejlingens enhed. At man så ved senere behandling i Grønlandsrådet, nemlig i juni 1972, fra forskellige medlemmers side har forbeholdt sig ret til at komme tilbage til spørgsmålet, når sagen nåede frem til folketinget, er en anden ting, men Grønlandsrådets behandling i januar 1972 siger os, at man da var enig om at bevare besejlingens enhed.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen: Jeg synes nok, at ministeren drejede mine ord en smule her til sidst. Jeg har på intet tidspunkt talt om fordyrende priser ude i distrikterne. Der har jo været en lang række områder i vort samfund, hvor det har været nødvendigt at give direkte tilskud til sådanne specielle geografiske problemer, som der her er tale om. Endelig må man da sige, at vi ikke behøver at tale om en stigning af skattebyrden; vi har for Grønland en ramme på 700 mill. kr., og der skulle vel være en mulighed for at rokere med så beskedent et beløb inden for den ramme.

(Kort bemærkning).

Holger Hansen: Jeg vil endnu en gang forsøge at forklare skinproblemet karakter. Se, hvis vi gennemfører ordninger, så befolkningen i Godthåb kan købe billigere varer, som giver dem nogle bedre økonomiske muligheder, end de har i syd og i nord og i øst, så bliver vi nødt til at kompensere dem, der bor i nord og syd og øst, på anden vis for at genskabe en nogenlunde lighed befolkningen imellem i Grønland. Det er